

Arrest

nr. 97 249 van 15 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, die verklaren van Russische respectievelijk Armeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 augustus 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard en van twee beslissingen van 24 augustus 2012 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juli 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 23 160 van 18 februari 2009 de beslissing heeft vernietigd.

Op 23 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers andermaal een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 30 419 van 18 augustus 2009 opnieuw de beslissing heeft vernietigd.

Op 25 augustus 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 september 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03/07/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Z., I. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Otsjamtsjire, Georgië, op (...)1973

en echtgenoot: T., A. (R.R.: ...)

+ minderjarige kinderen: T., K. (R.R.: ...)

T., D. (R.R.: ...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 25/08/2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Z., I. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21/08/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage13), aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 september 2012. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van C.T. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Z., I. geboren te Otsjamtsjire, Georgië, op (...)1973, nationaliteit Rusland

+ minderjarige kinderen:

T., K., geboren te Sint-Petersburg op (...)2001, nationaliteit Rusland

T., D., geboren te Sint-Petersburg op (...)2006, nationaliteit Rusland

T., M., geboren te Borgerhout, België, op (...)2010, nationaliteit Rusland

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Ten aanzien van tweede verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van C, T. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie; wordt aan de genaamde:

T., A. geboren te Jerevan, Armenië, op (...)1970, nationaliteit Rusland

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten. evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x - 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers zetten hun middelen uiteen als volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 3 juli 2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet zou toelaten om aan verzoekster een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vwo af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch verslag dd. 21 augustus 2012 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat de ziekte in hoofde van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte die een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoekster (zoals voorzien in §1, eerste lid) , die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 3 juli 2008 en navolgende schrijvens dd. 31 januari 2010, dd. 3 oktober 2010 en dd. 1 februari 2012 diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 07/05/2008 van dokter K. A. ; dd. 17/11/2009 van dokter H. Lemmens ; dd. 18/12/2009 van dokter B. L.; dd. 29/04/2010 van dokter B. T.; dd. 19/05/2010 van dokter A. B.; dd. 11/06/2010 van dokter E. V. E. en dd. 06/10/2011 van dokter A. B.), waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 3 juli 2008 afte wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem in hoofde van verzoekster niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vwo van verzoekster dateert van 3 juli 2008, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 24 augustus 2012, hetzij meer dan vier jaren later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder vier jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Ten tweede blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met de bijkomende argumenten en stukken die door verzoekers advocaat bij navolgend schrijven dd. 6 december 2009 (actualisatie) waren toegevoegd aan het administratief dossier.

Op grond van de op dat ogenblik van toepassing zijnde 'Instructies van 19/07/2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9,3° lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet', had verzoekster zowel per faxschrijven alsook via email aan de diensten van verweerder het zgn. 'Typeformulier – Regularisatie aanvraag' tezamen met een toelichtend schrijven alsook 4 bijkomende stavingsstukken toegevoegd aan haar lopende aanvraag cfr. art. 9ter Vw. (Stuk 5)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder geen enkele rekening heeft gehouden met de bijkomende stukken en argumenten die door verzoeksters advocaat bij navolgend schrijven (actualisatie) dd. 6 december 2009 waren toegevoegd aan het administratief dossier, en met name in haar lopende 9ter Vw. procedure.

(Zie schrijven dd. 06/12/2009 advocaat van verzoekster: (Stuk 5)

"Ik dank U om te willen noteren dat mijn cliënten (dhr. T. A. en zijn echtgenote mevr. Z. I. en hun kinderen K. en D.) hun regularisatieaanvragen (cfr. art. 9bis Vw., die eerder was ingediend via de Gemeente Heusden-Zolder dd. 03/07/2008 en cfr. art. 9ter. -o.b.v, medische redenen- dd. 02/07/2008 en die bij beslissing dd. 25/08/2009 ontvankelijk was verklaard) hierbij zouden willen actualiseren...)

Op deze door verzoekster voorgelegde bijkomende stukken heeft verweerder in de bestreden beslissing dd. 24 augustus 2012 totaal niet geantwoord.

Zelfs indien de toenmalige 'Instructies van 19/07/2009' later vernietigd werden door de Raad van State (Rvst., nr. 198.769, dd. 09/12/2009), dan nog is er geen objectieve grondslag voor verweerder om deze bijkomende stukken en argumenten niet in overweging te nemen.

De bevoegde staatssecretaris alsook verweerder bevestigden in publiek meermaals dat de criteria van de Instructies van 19/07/2009 ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden.

De bestreden beslissing houdt een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Ten derde houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende:

Art. 9ter.[1] § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonbaar overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

...

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

...

[240 indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2

...

De bestreden beslissing dd. 24 augustus 2012 is gebaseerd op het medisch advies dd. 21 augustus 2012 van arts-attaché Krista Goorts waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoekster niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte. (Stuk 4)

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levens bedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoekster 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3, 4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter aanvraag van verzoekster ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder heeft ten onrechte geen onderzoek gevoerd naar het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk: of er geen van de genoemde risico' s is in het geval dat verzoekster geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 21 augustus 2012 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

In casu lijdt verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

(Zie navolgend medisch verslag dd. 06/10/2011 van verzoeksters behandelende arts , toegevoegd bij het administratief dossier bij navolgend schrijven dd. 01/02/2012 van verzoeksters advocaat, en waarin de ernst van de medische aandoening werd beschreven.

"..gekende patiënte die blijft pijn houden van beide heupen.

Bilaterale infiltraties gehad die een week helpen maar niet langer ..

Arthro-NMR rechter heup toont scheur labrum rechts. Links dienst scan nog the gebeuren.")

(Stuk 10 van verzoeksters aanvraag)

Het medisch advies dd. 21 augustus 2012 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

Verweerder is in casu duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies dd. 21 augustus 2012 van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 3 juli 2008 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij

ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 03/07/2008 :

"Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken .

... verzoekster is steeds bereid op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling.")

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een anders luidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar de Russische Federatie; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de actuele gezondheidsproblemen van verzoekster en aangaande de vraag of verzoekster actueel al dan niet een noodzakelijke medische behandeling ondergaat in België.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

Trouwens, het was verweerder zélf die, zonder aanwijsbare verklaring, meer dan vier jaren heeft gewacht alvorens tot een beslissing ten gronde te komen in het dossier van verzoekster, om uiteindelijk verzoekster zélf te verwijten dat zij geen 'recente attesten' zou hebben toegevoegd aan haar dossier. ..

Gezien het lang uitblijven van de beslissing van verweerder, was er geen enkele objectieve reden voor de arts-attaché om niet even de behandelende arts(en) hetzij verzoekster zélf te contacteren.

De handelswijze van verweerder getuigt allesbehalve van zorgvuldig bestuur.

De arts-attaché heeft hoedanook op voorbarige en onterechte wijze geoordeeld dat er op vandaag geen sprake zou zijn van een medische aandoening in hoofde van verzoekster dewelke beantwoordt aan de vereisten van artikel 3 van het EVRM.

De arts-attaché had er integendeel redelijkerwijze van mogen uitgaan dat het ziektebeeld van verzoekster -zoals afdoende bleek uit de bij de aanvraag dd. 3 juli 2008 en de navolgende schrijvens gevoegde medische gegevens – niet plotseling zal opgehouden zijn te bestaan.

Dat er op heden nog steeds een noodzaak bestaat voor een verdere medische opvolging van verzoekster, wordt aangetoond aan de hand van enkele recente medische verslagen dd. 23/02/2012 en dd. 11/09/2012 van dokter L. V. B. en dd. 20/09/2012 van dokter J. L. (Stukken 6-7-8)

Uit deze recente medische verslagen blijkt duidelijk dat verzoekster nog steeds in behandeling is.

De inhoud van deze recente medische verslagen van de behandelende artsen van verzoekster spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de diverse door verzoekster voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een rugspecialist en psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 21 augustus 2012, dat foutief, minstens voorbarig was.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 24 augustus 2012 (+ de beide Bijlages 13) te worden vernietigd."

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook verzoekers ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-adviseur heeft aangegeven dat "1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."

Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat waar verzoekers zich beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, deze vernietigd werd door de Raad van State waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert aldus dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoekers gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens. De motivering van de tweede en derde bestreden beslissing wordt niet betwist.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motiveringen hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers betogen dat geen rekening is gehouden met de aanvraag van 3 juli 2008 en navolgende aanvullingen op 31 januari 2010, 3 oktober 2010 en 1 februari 2012, kunnen zij niet worden gevolgd.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 3 juli 2008 drie medische attesten van 7 mei 2008 bevatte in bijlage, opgemaakt door Dr. K. A. De aanvulling ingediend op 31 januari 2010 bevatte een medisch stuk van 17 november 2009 opgemaakt door Dr. H. L., een medisch stuk van 18 december 2009 van Dr. B.L. en een medisch stuk van 29 april 2010 van Dr. B.T. De aanvulling ingediend op 3 oktober 2010 bevatte een medisch stuk van 19 mei 2010 van Dr. A.B. en een medisch stuk van 11 juni 2010 van Dr. E.V. Ten slotte bevatte de aanvulling ingediend op 1 februari 2012 een medisch stuk van 6 oktober 2011 van Dr. A.B. Uit de stukken van het administratief dossier en het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met alle ingediende stukken. Zo vermeldt de arts-adviseur in zijn advies van 21 augustus 2012 uitdrukkelijk dat volgende medische getuigschriften en verslagen zijn voorgelegd:

“-3 medische getuigschriften d.d. 07/05/2008, opgesteld door dr. A. K., kandidaat-huisarts.

-Medisch verslag d.d. 17/11/2009, opgesteld door dr. H. L., anesthesie - pijnkliniek, Z.N.A Sint-Elisabeth in Antwerpen.

-Consultatieverslag d.d. 18/12/2009, opgesteld door dr. B. L., reumatoloog, G.ZA Ziekenhuizen Sint-Vincentius in Antwerpen (raadpleging reumatologie van 15/12/2009).

-Medisch getuigschrift d.d. 29/04/2010, opgesteld door dr. B. T., gynaecologie, Z.N.A Sint-Elisabeth in Antwerpen.

-Consultatieverslag d.d. 19/05/2010, opgesteld door dr. A. B., orthopedie en traumatologie, Z.N.A Sint-Elisabeth in Antwerpen (raadpleging orthopedie en traumatologie van 19/05/2010).

-Medisch verslag d.d. 11/06/2010, opgesteld door dr. E. V., orthopedie – traumatologie G.ZA Ziekenhuizen Sint-Vincentius in Antwerpen.

-Consultatieverslag d.d. 06/10/2011, eveneens opgesteld door dr. A. B., orthopedie en traumatologie, Z.NA Jan Palfijn in Merksem (raadpleging orthopedie en traumatologie van 06/10/2011).”

In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden doordat de motivering niet afdoende is en het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen, wordt opgemerkt dat verzoekers niet aangeven waarin de motivering van verweerder *in concreto* vaag, duister, niet terzake dienend, onduidelijk, onnauwkeurig, ongeldig, niet plausibel, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer, welke integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, toont aan dat er op een omstandige wijze wordt aangegeven waarom de aandoeningen van verzoekster niet in aanmerking komen voor een regularisatie van het verblijf van verzoekers om medische redenen. Van een stereotiepe, gestandaardiseerde of onduidelijke motivering is *in casu* geen sprake.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat verzoekers kritiek hebben op de inhoud van de motivering, zodat zij de schending van de wet van 29 juli 1991 die betrekking heeft op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet dienstig kunnen inroepen. Verzoekers voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekers verwijzen naar de talrijke medische attesten die zij hebben neergelegd en naar de opeenvolgende schrijvens die zij aan verweerder hebben gericht en stellen dat daaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit. Verzoekers menen dat verweerder door hun aanvraag ongegrond te verklaren, niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in de aanvraag en diverse navolgende schrijvens, voldoende en op redelijke wijze heeft in overweging genomen.

Verzoekers geven in hun betoog aan dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, doch zij laten na op concrete wijze in te gaan op deze beoordeling. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de

bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekers pogen te doen geloven, werd wel degelijk rekening gehouden met de opeenvolgende schrijvens van verzoekers en met alle attesten die hierbij werden gevoegd. Het advies van de ambtenaar-geneesheer somt niet alleen de medische attesten op maar geeft ook een korte beschrijving van de inhoud van deze attesten. De ambtenaar-geneesheer betwist evenmin de aandoeningen van verzoekster aangezien hij in zijn verslag de aandoeningen, met name chronische pijnklachten en psychische klachten aan zijn advies heeft onderworpen. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat blijkens de laatste ingediende medische stukken van 6 oktober 2011, aanvullende medische onderzoeken werden voorgeschreven, met name een arthroscopie van de rechterheup en een botscan. De ambtenaar-geneesheer stelt vervolgens vast dat verzoekers na 6 oktober 2011 geen aanvullende medische getuigschriften of verslagen meer ter beschikking hebben gesteld aangaande de resultaten van de eventueel uitgevoerde aanvullende onderzoeken en/of aangaande een arthroscopie van de rechterheup en de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek en de verdere medische opvolging na oktober 2011. Ook wat de psychische klachten betreft, stelt de arts-ambtenaar vast dat hij de precieze aard van een lopende medische behandeling uit de betreffende medische getuigschriften niet kan weerhouden. In de medische getuigschriften en verslagen van recentere datum werd ook geen melding meer gemaakt van persisterende hypertensie, aanvallen van duizeligheid of psychische klachten en/of van een lopende noodzakelijke medische behandeling en/of opvolging in dit verband. Met hun algemeen betoog tonen verzoekers niet aan waarom zij van oordeel zijn dat de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier niet op een zorgvuldige en redelijke wijze in acht werden genomen. Met dit zeer algemeen betoog tonen verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoekers betogen dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de eerste bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Verzoekers stippen aan dat hun aanvraag dateert van 3 juli 2008 en dat de eerste bestreden beslissing dateert van 24 augustus 2012, hetzij meer dan vier jaar later. Verzoekers vervolgen dat het optreden van verweerder geen schade mag veroorzaken. Zij menen dat er *in casu* geen enkele objectieve grondslag aanwezig is die de lange tijd verantwoordt.

In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, kunnen zij niet worden gevolgd. Vooreerst voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen termijn voor het nemen van een beslissing inzake de medische regularisatie. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Met hun betoog tonen verzoekers geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers. Verzoekers geven ook niet aan welk nadeel hen zou zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode sinds de indiening van de aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat zij in afwachting van een beslissing over een tijdelijk verblijf beschikten en de kans hebben gehad om verzoeksters aandoeningen verder medisch in België te laten behandelen. Verzoekers tonen niet aan dat zij schade zouden hebben ondervonden door het wachten op een beslissing, integendeel. Evenmin werd hun 'rechtmatig vertrouwen' beschaamd. Zij wisten dat er een beoordeling zou worden genomen door de verwerende partij. Er werden hen nooit loze beloftes gemaakt op dit vlak. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt behept is met een onwettigheid en zij tonen evenmin aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn.

Waar verzoekers voorhouden dat er geen rekening is gehouden met een "*navolgend schrijven van 6 december 2009*" en de bijkomende argumenten zoals uiteengezet in het 'typeformulier', kunnen zij niet worden gevolgd. De aanvulling waarnaar verzoekers verwijzen betreft een aanvraag om "*prangende humanitaire situatie*" waarbij zij beroep doen op de criteria van de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009. Het motief in de beslissing "*Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing*", is kennelijk redelijk nu verzoekers niet betwisten dat zij in het kader van de instructie van 19 juli 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden. Voorts merkt de Raad op dat naar aanleiding van deze aanvraag geen

bijkomende medische stukken werden ingediend. Verzoekers laten na aan te tonen op welke door hen voorgelegde stukken verweerder niet zou hebben geantwoord.

Verzoekers merken terecht op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen directe levensbedreiging vereist. Waar zij evenwel menen dat er geen onderzoek is gevoerd naar een adequate behandeling in het land van herkomst bij een gebeurlijke terugkeer, kunnen zij niet worden gevolgd. In het medisch advies van 21 augustus 2012, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, stelt de arts-ambtenaar vast dat hij geen lopende medische behandeling met betrekking tot de psychische klachten kan weerhouden en dat er in de medische getuigschriften en verslagen van recentere datum geen melding meer wordt gemaakt van persisterende hypertensie, aanvallen van duizeligheid of psychische klachten en/of van een lopende noodzakelijke medische behandeling/opvolging in dit verband. Met betrekking tot de pijnklachten in de heupen, stelt de ambtenaar-arts vast dat de behandelende arts bijkomende onderzoeken voorschreef. Ondanks het tijdsverloop van 9 maanden dienden verzoekers geen aanvullende medische getuigschriften of verslagen meer in aangaande de resultaten van eventueel uitgevoerde aanvullende onderzoeken en/of aangaande een arthroscopie van de rechterheup en de verdere evolutie van de beschreven problematiek en de verdere medische opvolging na oktober 2011 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige orthopedische en/of andere medische aandoening. De arts-ambtenaar concludeert dat er blijkbaar geen noodzaak is aan monitoring van vitale parameters of aan een permanente medische bewaking en dat de beschreven psychische klachten niet worden bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Uit het advies van de arts-ambtenaar blijkt bijgevolg wel degelijk een concreet onderzoek naar de eventueel noodzakelijk medische behandelingen in geval van terugkeer. De arts-ambtenaar stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat er geen verdere of 'actuele' medische behandelingen worden aangetoond. Waar verzoekers verwijzen naar een medisch verslag van 6 oktober 2011 bevestigen zij dat uit dit verslag blijkt dat er verdere medische onderzoeken zijn voorgeschreven. De arts-ambtenaar stelt vervolgens terecht vast dat geen aanvullende medische getuigschriften of verslagen meer zijn voorgelegd aangaande de resultaten van eventueel uitgevoerde aanvullende onderzoeken. Verzoekers hebben bijgevolg nagelaten verweerder op de hoogte te houden van de verdere evolutie van de medische problematiek en de verdere medische opvolging na oktober 2011. Verzoekers laten na aan te tonen dat de arts-ambtenaar onzorgvuldig is opgetreden.

De arts-attaché onderschat aldus allermindst de aangehaalde en beschreven aandoeningen van verzoekster en spreekt de neergelegde medische attesten niet tegen doch onderzoekt of en welke medische behandelingen verzoekster verder krijgt, nu uit de laatst ingediende medische attesten bijkomende medische onderzoeken werden voorgeschreven. De ambtenaar-geneesheer stelt correct vast dat verzoekers in gebreke zijn gebleven de verdere evolutie van de aandoeningen aan te tonen.

Na grondig onderzoek van de voorgelegde verslagen komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte of ziekten zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid bepaalt: *“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”* Verweerder concludeert in de bestreden beslissing aldus terecht dat *“Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

Door louter te verwijzen naar de door hen opgestuurde medische verslagen die de ambtenaar-geneesheer in zijn beoordeling mee heeft genomen, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op kennelijk onredelijke wijze heeft gebaseerd op het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer. Het gegeven dat verzoekers een andere mening dan de ambtenaar-geneesheer zijn toegedaan en zich daarbij vastpinnen op de door hen voorgelegde attesten dewelke, zoals reeds gesteld, grondig bestudeerd werden door de ambtenaar-geneesheer, kunnen geen afbreuk doen aan de bevindingen van deze laatste. Met hun betoog tonen verzoekers geenszins aan dat de

medische aandoeningen zoals deze werden voorgelegd aan de verwerende partij werden geringschat. Er is er geen sprake van een lichtzinnige beoordeling.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoekers voeren verder ook nog een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht om reden dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Nazicht van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschafft door een ambtenaar-geneesheer die *zonodig* de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geenszins een verplichting worden afgeleid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Zoals hierboven aangegeven behoort het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De ambtenaar-geneesheer is niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Bovendien stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoekster lijdt op zich niet in vraag stelde. Hij verwijst zelfs naar de medische verslagen neergelegd door verzoekster en herneemt de diagnoses die hierin gesteld worden. De ambtenaar-geneesheer stelt in het advies dat hij meent het dossier te kunnen beoordelen *“spijts het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 06/10/2011.”* De ambtenaar-geneesheer stelt uit de voorgelegde medische verslagen vast dat bijkomende onderzoeken werden voorgeschreven. *In casu* dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Van verzoekster die medische getuigschriften voorlegt waarin bijkomende onderzoeken worden voorgeschreven, mag worden verwacht dat zij de resultaten van de eventueel uitgevoerde aanvullende onderzoeken voorlegt. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Er kan niet ingezien worden op welke wijze een medisch onderzoek een ander licht geworpen zou hebben op de zaak. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, is er *in casu* geen sprake van een tegenstrijdigheid tussen de voorgelegde medische attesten en het advies van de ambtenaar-geneesheer wat betreft de medische

toestand van verzoekster. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar medische verslagen van 23 februari 2012, 11 september 2012 en 20 september 2012 blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet, -en verzoekers tonen dit ook niet aan-, dat deze medische getuigschriften (tijdig) zijn voorgelegd aan verweerder ter beoordeling van de medische situatie. Verzoekers kunnen verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de “*recente medische verslagen*”, nu deze niet tijdig zijn voorgelegd en dateren van ná de bestreden beslissing genomen op 24 augustus 2012. Met hun betoog tonen verzoekers geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hieruit en uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers herhalen dat uit de neergelegde verslagen blijkt dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een rugspecialist en psychiater. Verweerder heeft ten onrechte verzoekster niet aan een medisch onderzoek onderworpen.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, dat een actuele medische behandeling niet werd aangetoond aan de hand van de voorgelegde medische stukken. Verzoekers beperken zich ook nu tot de gratuite bewering dat verzoekster nood heeft aan een regelmatige opvolging maar toont hiermee niet aan uit wat de medische behandeling bestaat, zo er een wordt gegeven. Verzoekers maken met hun blote bewering geenszins aannemelijk dat de omstandige motivering in het advies van de arts-ambtenaar niet correct zou zijn. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat er voortzetting is van een noodzakelijke medische behandeling en/of de eventuele medische behandeling in haar land van herkomst niet toereikend zou zijn. De omstandigheid dat verzoekster wenst dat een medische opvolging in België wordt verdergezet, brengt niet mee dat “*een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*”, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN